

GERGELY NOÉMI

Egy szösi pöttyös naplója (I. részlet)

2012. 07. 23.

Kedves naplóm!

Nem, ez pocsék kezdés. Amúgy is, miért beszélnék egy füzethez? Nem nagy cucc. Elég necces ez a helyzet; hogyan kell elkezdni egy naplóírást? Soha nem volt még naplóm, de ha már szereztem egyet, akkor kipróbálhatnám. Sokat nem veszíthetek vele. Nem rég vásároltam egy táborban, még hozzá pengőkért. A pengő a táborban használt pénznem volt, melyeket különféle akciók alkalmával szerezhettünk be, például sportoláskor, vagy mondjuk ha aznap a csapatom nyert a vetélkedőkön. Aztán a hét végén levásárolhattuk őket tök jó holmikért. Egy csomó vagány cuccot kapnak a szervezők külföldről a támogató alapítványoktól, és ezek közül vásárolgathattunk kedvünkre. Vettem egy parfümöt, ezt a naplót, egy csini krémszínű sálát és egy hajpántot, amit azóta már Lalának ajándékoztam, mert annyira tetszettek neki a kis lila szívecskek rajta.

Jah igen, Lala a legjobb barátnőm, meg hát padtársnők is vagyunk, mivel egyben az osztálytársam is. Bár az igazi neve Laura, mindenki csak Lalának becézi, szerinte ez aranyosabb. Egy kissé fura, mondjuk, a magunk módján mind azok vagyunk, nem de? :)

Amúgy a tábor nagyon klassz volt, az egész egy osztályösszerázó hétvége volt, egy pályázat alkalmával nyertük. Nem mintha nem lennénk elég összetartóak, de hát egy ingyen kirándulásnak mindenki örül, főleg ha azt a barátaiddal töltheted, szülők nélkül (!).

Na most pedig el szeretném mondani, hogy ebben a naplóban szándékozom kiélni életem azon hátralevő napjait, amikor nem jutok elég társasághoz. De kinek is

mondom el? Ilyenkor érzem magam a leghülyébbnek. Mindegy. Szerintem ezt az oldalt ki fogom tépni, még a végén valaki kiröhög, hogy ilyesmiket írok a naplómba. De hát ki a túró tudja, hogy mit kell ide írni? Hagyjuk, majd húzok ide egy nagy ikszet, ha lesz egyszer kedvem. Talán.

Jaaj, ne is mondjam. Apa már megint azzal büntet, hogy az iratait kell különválogassam. Kicsi koromban titkár szerettem volna lenni, de borzasztó egy munka. Hogy erre eddig miért nem jöttem rá? És mindezt csak azért kapom, amiért a múltkor eláztunk Lalával, és beálltunk egy fa alá, mert oda nem esett annyira az eső. Jó, mondjuk nem is azért, amiért eláztunk, hanem mert a fa alatt álldogáltunk. Ki tudta, hogy egy fába bármikor belecsaphat a villám??

2012. 07. 28.

Ez életem első nyara, amikor július 28-án még nem voltak problémáim. Legalábbis azok közül a nyaraim közül, amelyekre emlékszek. Sőt, egészen jól alakul. Első sorban azért, mert idén már ötödjére megyek strandra, és most Lala is velünk jön, mivel múltkor nem jöhetett a hegedű fellépése miatt.

Tudniillik ugyanis Kedves Naplóm (már megint ez a "kedves", nem ismerek magamra), hogy Lala nagyon jól hegedül, és sok fellépése van, például a színházban és a filharmóniában. Tavaly pedig Bécsben volt egy zenekarral, és szólót játszott, én is láttam, mivel volt élő közvetítés. Jaj de jó volt, annyira szeretem hallgatni, mikor játszik. Általában ő hegedül, én zongorázok és énekelek. Nagyon jó párost alkotunk, sok zenetanár is dicsért már.

2012. 08. 02.

Stresszes nap. Egy órája keltem fel, még hozzá a fűnyíró idegtépő dallamára. Ezt a hangulatot még az is fokozta, hogy nem volt tej a hűtőben, pedig köztudott tény,

hogy minden reggel tejet iszok. Na és ha ez nem volna elég, Hanna egész nap azzal vádolgatott, hogy elveszem a holmijait anélkül, hogy elkérném, pedig most tényleg nem én voltam. Ráadásul ilyenkor mindig okolja az én kis Pötyimet, csak azért, mert egyszer szétrágta az egyik kedvenc papucsát. Jó, akkor még kölyök volt, nem tudhatta, hogy azt nem szabad; különben is, tanult a leckéből, azóta nem csinált ilyet. Én meg mondhatom neki, hogy nincs nálam a szájfénye! Nehéz, ha az embernek van egy nővére...

A dolgokon csak az könnyített, hogy az előbb anya megtalálta Hanna kimosott nadrágjának a zsebében az eltűnt szájfényt. Kiderült, hogy mégis csak Hanna felejtette benne, mikor sietett röplabdára és csak gyorsan átcserélte a nadrágját. Anya pedig szintén sietett mikor betette a cuccokat a mosógépbe, szóval mindketten hibásak. Anya be is vallotta, hogy részben ő is tehet róla, de Hannácska csak mentegetni próbálta magát. Most komolyan, olyan nagy dolog néha bevallani, hogy igenis emberből vagy, nem vagy tökéletes és hibázol? Agyrém ez az egész ház, úgy, ahogy van.

2012. 08. 05.

Hanna tegnap megtalálta a naplót és naná, hogy beleolvasott. Aztán pedig irtó mérges lett, hogy én róla írogatok a naplómban és, hogy kibeszélem. Persze arra még maga sem jött rá, hogy egy naplóban egyszerűen nincs kivel kibeszéljem. Vagyis, éppenséggel lenne, mivel ezt a naplót majd neked fogom elküldeni Kata, vagyis, már elküldtem, mikor te ezt olvasod, de most még csak el fogom küldeni, szóval még nem kaphattad meg. Hagyjuk. Ugyanis rájöttem, hogy egy naplónak máris van értelme, ha az illető, aki írja, később elküldi valakinek. Jó, ez eléggé érthetetlen volt, persze ez csak az én hibám, ne okold magad, ha olvasás közben néha nem érted, miről van szó. A helyedben én is mindig lemaradnék.

Amúgy veszekedés közben a szánk lehallatszott a földszintig, és anya dühösen feljött, hogy mi már megint ez a civakodás -mivelhoggy eléggé gyakran veszekszünk

mostanság a Hannával-. Én magyarázkodtam is, hogy Hanna megint hisztizik a semmiért, erre meg ő rávágta, hogy ez igen is nagy dolog. Bizony, nagy dolog az, hogy leírom a gondolataimat. Kata, szerinted is rossz dolog az, ha csak úgy kibeszélem őt? De hát végül is ez nem is kibeszélés, és amúgy sem hinném, hogy én vagyok az egyetlen, aki a naplójában megjegyzéseket tesz másokról. Vagy igen?

Anya pedig, mikor megtudta, hogy naplót vezetek -azt hiszem ennek így mondják, mármint a napló vezetésnek- akkor még gratulált is. Neki nagyon tetszett az ötlet, hogy leírom a velem történeteket, na meg az érzéseimet egy ilyen kis könyvbe. Aztán pedig leszidta -na jó, csak kicsit kiabált- Hannát, és körülbelül tíz perces kiselőadást tartott arról, hogy nem illik a másik személyes tárgyai között kotorászni, főleg nem belenézni a naplójába. Hanna aztán bocsánatot is kért, végül is csak a tesója vagyok. Én is bocsánatot kértem amiért rögtön úgy ráordítottam a múltkor mikor vádaskodott a szájfényével kapcsolatban. Anya még el is mosolyodott; még akkor is nevetett egy kicsit, mikor elmesélte apának a történeteket, aki mindig hozzáteszi az ilyen eseményekhez, hogy "Hát igen, ilyenek az ikrek." Bár addig nem szólt semmit, csak tehetetlen arcot vágott, míg rá nem jött, hogy mi is a napló. El kellett magyarázni neki, mivel ő sohasem írt naplót, sőt, még ismerősei sem. Bár azok után, hogy a múltkori lemondott séta helyett otthon ücsörögtünk és akartunk játszani apával kő-papír-ollót, ő pedig nem ismerte a játékot, ezen már nem is csodálkozok. Hát igen, ilyenek az ősök, látszik, hogy a fiatalság mennyit változik az idő folyamán.

NAGY KLÁRA munkája